

CRIPTA CAPUCINILOR DIN BRNO

Mormântul este doar o parte a mănăstirii călugărilor capucini, care au trăit aici aproape continuu din 1656. În biserică, ei celebrează liturghia și ascultă spovedanii, conduc diferite comunități de credincioși și, bineînțeles, au grijă de întreaga zonă. De asemenea, ei slujesc spiritual în calitate de capelani de spital și ajută în parohiile din jurul orașului Brno.

Capucinii din Republica Cehă trăiesc în alte patru locuri.

De ce avem mumii aici?

În subsolul bisericii, unde veți merge într-o clipă, capucinii și-au îngropat frații și binefăcătorii în anii 1656-1784. Practic, sub fiecare biserică veți găsi un mormânt. Aici, însă, trupurile celor decedați au fost uscate treptat de fluxul de aer. Deci, a existat o mumificare naturală, dar nu a fost intenționată. Pe de altă parte, 24 de mănăstiri capucine au fost construite în Republica Cehă în secolul al 17-lea în conformitate cu același model arhitectural, inclusiv o biserică cu un mormânt subteran și guri de aerisire pentru ventilație. Cu toate acestea, numai în Brno cadavrele îngropate s-au transformat în mumii.

Mai mult de 150 de capucini și aproximativ cincizeci de binefăcători ai ordinului au fost îngropați sub biserică. Cu toate acestea, doar patruzeci dintre ei au supraviețuit sub formă de mumii până în prezent.

Trupurile celor decedați, care s-au degradat de-a lungul secolelor, sunt reîngropate într-un osuar închis, din cărămidă, pe lângă care veți trece.

Filozofia mormântului

Cripta capucinilor este un loc foarte specific care necesită comentarii. Un spațiu servește ca loc de înmormântare pentru decedat și, în același timp, ca o oportunitate de reflecție pentru cei vii. Nimic mai apropiat de nașterea acestui concept nu s-a păstrat, dar știm că capucinii au însoțit vizitatorii cu mormântul lor încă din prima jumătate a secolului al 19-lea. Și uneori o fac și astăzi.

Cu toate acestea, filozofia din spatele conceptului este clară: *Acel Memento mori* (Amintiți-vă de moarte), care în diferite forme pătrunde în toate sălile mormântului, nu ar trebui să ne înspăimânte în primul rând. Dar, mai degrabă, ar trebui să ne confrunte cu realitatea vieții noastre, cu modul în care ne ocupăm de ea. Sau, altfel spus, în cuvintele unui clasic: viața noastră seamănă cu „un balon fragil, dispare, pleacă, piere, abia am văzut lumea”.

În plus, mormântul deschide, de asemenea, o perspectivă interesantă asupra societății care a înconjurat comunitățile capucinilor din acea vreme în secolele al 17-lea și al 18-lea.

Inscripția latină de deasupra intrării în capelă
Tu fui, ego eris înseamnă Eu am fost tu, tu vei fi eu.

CAPELĂ

1 Capela a servit inițial ca un așa-numit cor de iarnă, mai precis ca o cameră de rugăciune a fraților în timpul iernii. Era mai cald aici decât sus în mănăstire. În 1872, František Trenck a fost reînsmormântat în capelă. În anii '70 ai secolului al 20-lea, racla clementinilor creștini a fost mutată aici din biserică. Altarul de sub raclă datează de la mijlocul secolului al 17-lea.

František Trenck (1711–1749)

Fără îndoială, cel mai faimos „locuitor” al mormântului local, în același timp o persoană complicată care a trăit într-un moment dificil plin de războaie. Un soldat profesionist neînfricat, comandant al temuților panduri în serviciul împărătesei austriece Maria Tereza.

Când Trenck a fost condamnat la închisoare pe viață în Špilberk, el a cerut ajutor spiritual de la unul dintre capucini localii, un preot. Cronica mănăstirii consemnează că timpul petrecut în închisoare i-a mișcat conștiința și a devenit aventurier, războinic și hedonist, cerându-I lui Dumnezeu iertarea păcatelor sale. El a donat o parte din proprietatea sa în scopuri caritabile și a dorit să fie îngropat în mormântul local.

Într-o cutie de lângă rămășițele lui Trenck se află degetul mare, furat cu mult timp în urmă și donat muzeului, dar returnat din nou în 2017.

Relicvariul baroc

O femeie creștină, clementiană, a trăit în secolele 4–5 și a murit la vârsta de patruzeci de ani. Rămășițele ei, găsite în catacombele din Roma, au fost donate fraților în 1754 de către maestrul coșar Jiří Barnabáš Orelli. La acea vreme, se credea că oamenii din aceste catacombe se numărau printre martirii creștini. De aceea, moaștele lor erau cinstate ca moaște ale sfinților.

FRESCE

2 Aceste copii ale frescelor baroce din secolul al 17-lea descriu conceptul creștin de moarte. Originalele se află într-una din criptele din Loreta, în Praga.

Triumful morții: Scheletul triumfător își ridică arbaleta și este pe cale să tragă direct în noi. Suntem candidați la moarte.

Învierea lui Lazăr: Moartea nu are ultimul cuvânt. Iubirea lui Dumnezeu a biruit-o și ne-a deschis ușa veșniciei. În cuvintele lui Isus Hristos: „Eu sunt învierea și viața... Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.”

Chronos este personificarea timpului. Cu coasa, el doborâie simbolurile efortului uman. El subliniază că până și ceea ce facem este efemer.

În pictura din vitrină, vedeți un **băiat** suflând bule, care simbolizează fragilitatea vieții umane.

În mijlocul sălii sunt expuse obiecte găsite în timpul reconstrucției pardoselilor din primăvara anului 2024. Sub fereastră puteți vedea bucăți de portaluri renascentiste pe care capucini le-au folosit ca scări în timpul construcției mormântului.

CONSTRUCTORI BINEFĂCĂTORI

3 Această cameră a servit inițial ca un coridor de acces între biserică și mormânt; O scară ducea aici. Locul descoperit din mijloc prezintă rămășițele clădirilor burgheze de la începutul secolelor al 15-lea și al 16-lea. Acestea au fost descoperite în timpul reconstrucției podelelor, de-a lungul întregii lungimi a mormântului.

De asemenea, rețineți deschiderile mici din bolți. Este vorba despre ventilație. Când capucinii au vrut să folosească spațiile de la subsol fără ferestre (cele din dreapta sunt moderne), au trebuit să le ventileze cumva. Astăzi, doar unul este funcțional. Gurile de aerisire rămase au fost distruse odată cu reforma Josephine din 1784, care a interzis înmormântările în centrele orașelor.

František A. Grimm

Familia Grimm

Această familie de constructori și arhitecți celebri și comunitatea capucină au fost legate nu numai prin relații de lucru și de donație, ci mai ales prin prietenie. Doi dintre fiii lui Maurice Grimm și unul dintre nepoții săi chiar s-au alăturat Ordinului Capucin. Familia Grimm nu a fost probabil reînhumată în aceste clădiri până în prima jumătate a secolului al 20-lea.

Maurice Grimm (1669–1757) i-a ajutat pe capucini cu reparațiile mănăstirii și a extins mormântul. De asemenea, a lucrat pentru Ordinul Minorite și a participat la lucrări pentru clădiri importante din oraș.

František Antonín Grimm (1710–1784) a participat la modificarea bisericii capucinilor și la extinderea mănăstirii cu o aripă stradală. El a acoperit, de asemenea, costurile de realizare a cinci statui de sfinți în fața intrării în biserică. A fost un arhitect respectat și căutat.

BINEFĂCĂTORI DIN RÂNDURILE NOBILIMII

4 Această parte a mormântului este mai recentă decât cele în care urmează să intrați. A fost construită în 1726 de deja cunoscutul Moritz Grimm. Sculptura unui înger indică inscripția latină *Sic transit gloria mundi*, tradusă ca *Astfel trece gloria lumească*.

În stânga îngerului se află o lespede de piatră din 29 aprilie 1739, arătând piatra de hotar care este îngropată sub nivelul mormântului și anunțând următoarele: „Pământul eclesiazastic al Părinților Capucini, care nu poate fi deranjat de nimeni”. Așa este: există o altă pivniță sub dvs. În timpul reconstrucției podelelor, au fost descoperite părți din bolțile sale portante.

În această parte a criptei sunt îngropați membrii a două familii nobile importante care au susținut mult timp Ordinul Capucin: **Sinzendorf și Vrbnová**. Există, de asemenea, rămășițele a doi generali: Zinsendorf și Philibert. Primul a fost, de asemenea, comandantul fortăreței Špilberk din Brno.

Alžběta Waldorf, născută Sinzendorf

BBINEFĂCĂTORI DIN RÂNDURILE BURGHEZIEI

5 Aici este cel mai bine să vedeți cât de diferit este nivelul de înălțime al sălilor individuale ale mormântului. Este o rămășiță a clădirilor anterioare, renașcentiste, pe care le-am menționat deja. Înainte ca capucinii să înceapă să-și construiască biserica, au trebuit mai întâi să ajungă la un acord cu proprietarii celor trei case burgheze care se aflau aici în acel moment. În cele din urmă, cuplul Magnis le-a venit în ajutor și a lăsat clădirile recent achiziționate la comandă.

Capucinii le-au demolat în cea mai mare parte și au folosit cu pricepere ceea ce le era util. Acestea erau în principal pivnițe, care au fost folosite pentru a stabili mormântul. Presupunem că, la fel ca în sălile anterioare, există și alte pivnițe sub aceasta. Este tipic pentru clădirile istorice din centrul orașului Brno să aibă subsoluri pe mai multe etaje.

În partea stângă, în colț, puteți vedea osuarul, pe care capucinii l-au construit în anii '90 ai secolului al 20-lea. Rămășițele celor decedați, ale căror corpuri s-au degradat de-a lungul timpului, sunt, de asemenea, plasate într-un sicriu închis lângă osuar.

Medalion al băiatului îngropat aici

Familia Orelli

Cronica Capucinilor îl menționează pe Barnabas Orelli († 1757), un maestru coșar, ca un binefăcător „important” și „cel mai generos” al ordinului. De asemenea, el i-a ajutat pe frați cu probleme practice legate de funcționarea mănăstirii. Soția sa Victoria, fratele Ignác și cumnata Marie Alžběta au fost, de asemenea, îngropați în mormânt.

FRAȚII CAPUCINI

6 Capucinii aveau un mod foarte simplu de a îngropa, care reflectă una dintre trăsăturile carismei Ordinului: sărăcia. Cu toate acestea, acest lucru nu se aplică numai proprietății, ci și libertății mentale față de nevoia de a deține pe cineva sau ceva. Ambele ne ajută apoi să fim mai deschiși față de Dumnezeu și față de alți oameni.

Capucinii l-au așezat pe fratele decedat, îmbrăcat în veșminte bisericesti, într-un sicriu de stejar cu fundul retractabil și, după ceremoniile din biserică, l-au dus la mormânt (pe scările de lângă cruce). Aici l-au așezat pe pământul gol, doar cu pietre sau cărămizi sub cap.

Frații au fost îngropați fără pietre funerare și toți în același mod. Doar cei care au trăit în Ordin mai mult de 50 de ani au primit un mic privilegiu după moartea lor: au fost îngropați cu o cruce simplă de lemn (fratele din dreapta). Cu toate acestea, capucinii păstrează încă o carte foarte atentă a morților lor și se roagă pentru ei în fiecare zi. Deci, ei încă formează o comunitate.

Capucinii, ca toți creștinii, percep moartea ca pe o poartă prin care trec la Dumnezeu. Sfântul Francisc de Assisi, fondatorul ordinului, chiar a numit moartea „sora sa”.

MULȚUMIM

Vă mulțumim pentru vizită și vă dorim să nu amânați niciodată lucrurile bune și importante.